

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **Edko.cz s.r.o.**, IČO 28355644
sídlem Kelč 269, 756 43 Kelč
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Pavlem Bürgerem
sídlem Šrobárova 2002/40, 101 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Zlínský kraj**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 86 Zlín

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v připsání částky úroků ze zadržených nadměrných odpočtů na osobní daňový účet žalobce s datem 29. 3. 2021, zatížení osobního daňového účtu žalobce částkami úroků z prodlení z nedoplatku na dani a částkou exekučních nákladů a nepřipsání těchto částek zpět na osobní daňový účet žalobce,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
- IV. Žalobci se vrací přeplatek na soudním poplatku ve výši 1 000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto

rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Ing. Pavla Bürgerera, advokáta se sídlem Šrobárova 2002/40, 101 00 Praha 10.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou nejdříve domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2021, č. j. 1612472/21/3310-50521-803020, kterým zamítl námitku žalobce uplatněnou dne 21. 5. 2021. Podáním ze dne 20. 9. 2023 žalobce žalobu změnil a nyní se domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalovaného a požaduje, aby soud
  - a) deklaroval, že zásah žalovaného spočívající v připsání částky úroků ze zadržených nadměrných odpočtů za zdaňovací období červenec 2014 ve výši 515 012 Kč, srpen 2014 ve výši 342 628 Kč, září 2014 ve výši 199 851 Kč, říjen 2014 ve výši 179 956 Kč, listopad 2014 ve výši 77 286 Kč a březen 2015 ve výši 67 655 Kč na osobní daňový účet žalobce s datem 29. 3. 2021 byl nezákonný.
  - b) deklaroval, že zásah žalovaného spočívající v zatížení osobního daňového účtu žalobce v období od 28. 6. 2019 do 29. 3. 2021 (včetně) částkami úroků z prodlení z nedoplatku na dani počítaných za období od 7. 6. 2019 a částkou exekučních nákladů odepsanou z osobního daňového účtu žalobce dne 25. 7. 2019 a nepřipsání těchto částek zpět na osobní daňový účet žalobce byl nezákonný.
  - c) přikázal žalovanému, aby osobní daňový účet žalobce opravil tak, že částky úroků ze zadržených nadměrných odpočtů budou připsány na osobní daňový účet žalobce takto:
    - částka ve výši 515 012 Kč s datem 9.5.2018,
    - částka ve výši 342 628 Kč s datem 9.5.2018,
    - částka ve výši 199 851 Kč s datem 9.5.2018,
    - částka ve výši 179 956 Kč s datem 9.5.2018,
    - částka ve výši 77 286 Kč s datem 24.4.2018 a
    - částka ve výši 67 655 Kč s datem 2.5.2018.
  - d) přikázal žalovanému, aby na osobní daňový účet žalobce připsal veškeré částky úroků z prodlení z nedoplatku na dani počítaných za období od 7. 6. 2019 odepsané z osobního daňového účtu žalobce v období od 28. 6. 2019 do 29. 3. 2021 (včetně) a částku exekučních nákladů odepsanou z osobního daňového účtu žalobce 25. 7. 2019.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce má za to, že správce daně učinil nesprávný právní závěr o tom, k jakému datu má být na osobní daňový účet připsána daň, resp. úrok ze zadrženého nadměrného odpočtu. Postup správce daně není v souladu s § 149 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu a právní moc rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 26. 3. 2021, č. j. 11342/21/5300-22444-713021, nehraje roli. Pokud následně došlo ke změně částek přiznaných úroků, měly být podle žalobce připsány k datu připsání těch původních částek, tj. k původnímu datu splatnosti. Nelze akceptovat zdůvodnění žalovaného, že připsání částek k jinému datu, než k datu právní moci rozhodnutí, nemá žádnou právní oporu, a to i s důrazem na to, že u částek přiznaných prvoinstančním rozhodnutím takový postup evidentně právní oporu měl.

3. Nemůže obstát ani argumentace žalovaného v rozhodnutí ze dne 27. 8. 2021, č. j. 1612472/21/3310-50521-803020, kde obhájí svůj nezákonný postup „v tu dobu platnou judikaturou“.
4. V důsledku chybného postupu správce daně vykazuje osobní daňový účet žalobce od 7. 6. 2019 do současnosti významný nedoplatek. Neoprávněné jednání žalovaného je dále umocněno tím, že žalobci (i) byly též neoprávněně účtovány další úroky z prodlení z nedoplatku (který ovšem vůbec neměl vzniknout), (ii) byla proti němu v důsledku tohoto nedoplatku zahájena a prováděna daňová exekuce, (iii) byly neoprávněně účtovány náklady této exekuce a konečně (iv) bylo i rozhodnuto o daňovém subjektu jako o nespolehlivém plátcí.
5. Žalobce má za to, že veškeré částky, které mu byly na jeho osobní daňový účet připsány k datu 29. 3. 2021, měly být připsány k datu původních dat splatnosti a k datu 7. 6. 2019 jako přeplatek převedeny na nedoplatek na dani. Zároveň mu mají být připsány částky odpovídající úrokům z prodlení vyměřeným za období po původních datech splatnosti i všem od té doby vyměřeným nákladům exekuce.
6. Na závěr žalobce pro úplnost doplňuje, že dne 9. 5. 2023 mu byl po připsání celého úroku z nadměrného odpočtu ve správné výši nakonec vratitelný přeplatek vrácen, nicméně pokud by nedošlo k neoprávněnému účtování úroků z prodlení a nákladů exekuce, resp. by tyto byly žalobkyni na osobní daňový účet zpět připsány, byl by tento vratitelný přeplatek ještě vyšší.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě v původním znění uvedl, že postupoval v souladu s § 149 odst. 4 daňového řádu a rozdílů přiznaných úroků předepsal na osobní daňový účet žalobce až na základě rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 26. 3. 2021, č. j. 11342/21/5300-22444-713021, tj. v souladu s § 251c odst. 3 daňového řádu. Lhůtu pro předpis úroku obecně daňový řád nestanoví, a ani úprava úroku z daňového odpočtu v § 254a daňového řádu takovou lhůtu neupravuje (na rozdíl od úpravy v § 254a odst. 4 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020). K tomu žalovaný odkázal na skutečnost, že v době od vydání původních rozhodnutí se k úročení zadržovaného odpočtu na dani z přidané hodnoty vyjádřil Nejvyšší správní soud svým rozhodnutím ze dne 16. 7. 2020, č. j. 1 AfS 44/2019-47, v němž v bodech (49) a (51) konstatoval, že ustanovení § 254a daňového řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2017, podle kterého byly žalobci přiznány původní úroky, je pro rozpor s čl. 183 Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty neaplikovatelné. Až od vydání tohoto rozsudku byl správce daně oprávněn předepsat žalobci úrok v té výši, v jaké mu byl nakonec přiznán odvolacím orgánem. Předpis rozdílů úroku na osobní daňový účet žalobce ke dni 29. 3. 2021 je tedy dle žalovaného v souladu s průkazným vedením evidence daní a podaná žaloba není důvodná. Proto žalovaný navrhl její zamítnutí.
8. K prvnímu vyjádření žalovaného uplatnil žalobce repliku, ve které setrval na svém názoru a zdůraznil, že podstata věci spočívá v otázce, k jakému datu je úrok na osobní daňový účet připisován. Nedává logický smysl, aby částka ze stejného titulu, byla v části připisována k jinému datu, než její další část.
9. Žalovaný následně ve vyjádření ke změně žaloby odkázal na své první vyjádření ve věci a setrval na návrhu na zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal včas podanou žalobu na ochranu proti nezákonnému zásahu. Žaloba je přípustná. Při přezkumu soud vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z § 51 odst. 1 s. ř. s.
11. Žaloba *není důvodná*.

I. Předepsání úroků ke dni 29. 3. 2021

12. Žalobci byl žalovaným jako správcem daně přiznán úrok ze zadrženého nadměrného odpočtu daně za zdaňovací období červenec 2014, srpen 2014, září 2014, říjen 2014, listopad 2014 a březen 2015. Úroky byly následně připsány na osobní daňový účet žalobce, a to ke dni 9. 5. 2018, případně 24. 4. 2018 (za zdaňovací období listopad 2014) a 2. 5. 2018 (za zdaňovací období březen 2015). Odvolací finanční ředitelství jako odvolací orgán rozhodnutím ze dne 26. 3. 2021, č. j. 11342/21/5300-22444-713021, změnil rozhodnutí tak, že částky přiznaných úroků navýšil, a to v reakci na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2020, č. j. 1 Afs 445/2019-47. Rozdíl mezi výší úroků přiznaných prvostupňovými rozhodnutími a odvolacím rozhodnutím činil 1 382 388 Kč, byl připsán na osobní daňový účet žalobce ke dni 29. 3. 2021 a následně použit na úhradu nedoplatků.
13. Spornou otázkou je, zda žalovaný postupoval nezákonně, když přiznané úroky předepsal na osobní daňový účet žalobce ke dni 29. 3. 2021 a nikoli k původním datům, tedy ke dni 24. 4. 2018, případně 2. 5. 2018 a 9. 5. 2018.
14. Jak shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 3. 2016, č. j. 3 Afs 251/2015-34, „[e]videnci daní je tak nutno chápat jako postup správce daně, jehož účelem je evidování daňových povinností na jednotlivých osobních daňových účtech, nebo též výstup, který tímto postupem vzniká, tedy soubor evidovaných informací, který má zákonem vymezenou formu osobních daňových účtů. Záznamy na osobních daňových účtech poskytují přehled o stavu splatných daňových pohledávek, z něhož je patrné, zda má daňový dlužník evidovány nedoplatky nebo přeplatky. Možným výstupem z evidence daní významným pro vymáhání daní je takzvaný výkaz nedoplatků, který je exekučním titulem. Evidence daní je důležitá také z hlediska přesného zaznamenávání lhůt pro placení daně. Má tedy výhradně evidenční charakter a stav osobního daňového účtu daňového poplatníka je výsledkem nalézací a rozhodovací činnosti správce daně. Evidence daní sama o sobě nemůže určovat výši daňových povinností poplatníka, může ji pouze evidovat“, a na základě předchozí judikatury uzavřel, že „pokud evidence daní pouze odráží stav daňových povinností daňového subjektu vycházejících z rozhodnutí správce daně, pak lze před správními soudy napadnout jedině tato rozhodnutí, nikoli z nich vyplývající stav evidence daní. Pokud je naopak stav evidence daní, jenž se projeví typicky v potvrzení o stavu osobního daňového účtu podle § 151 daňového řádu, v rozporu s takto určenými daňovými povinnostmi daňového subjektu, typicky v důsledku chyb v evidenci či numerických chyb, je možno takový postup správce daně napadnout žalobou jako nezákonný zásah.“ Případným zásahem je přitom stále faktická (chybná) evidence na osobním daňovém účtu, která vyplývá z jiných rozhodnutí a na jejíž povaze vydání rozhodnutí o námitce proti stavu osobního daňového účtu nic nemění. Je-li námitce vyhověno, pak je nesprávná evidence daně fakticky opravena (srov. § 104 odst. 1 daňového řádu), v opačném případě evidence daní zůstává nezměněna.
15. V projednávaném případě žalovaný zamítl námitku žalobce uplatněnou dne 21. 5. 2021, která směřovala proti předepsání úroků na osobní daňový účet daňového subjektu ke dni 29.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

3. 2021 a proti souvisejícím úkonům správce daně, konkrétně předeepsání a výši úroku z prodlení na osobním daňovém účtu daně z přidané hodnoty, proti vedené exekuci a předeepsání exekučních nákladů a označení daňového subjektu za nespolehlivého plátce.
16. Údaje na osobních daňových účtech jsou průkazným způsobem evidovány v písemné nebo elektronické podobě na základě dokladů, které zachycují veškeré změny prováděné na osobních daňových účtech a které jsou potvrzeny úřední osobou. Těmito doklady jsou předpisné doklady, odpisné doklady, platební doklady a opravné doklady (§ 149 odst. 4 daňového řádu). V rámci osobního účtu proto nelze provádět jiné operace, než je předeepsání daně či nedoplatku daně k úhradě, odepsání daně (buď z důvodu úhrady, či odpisu nedoplatku pro nedobytnost), vrácení přeplatku na základě platebního dokladu a případné převody mezi účty (použití přeplatku k úhradě nedoplatku) a opravy těchto operací (viz též LICHNOVSKÝ, O. *Daňový řád. Komentář*. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 649). Z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu plyne, že nezákonným zásahem může být postup žalovaného při předeepsání úroků na osobní daňový účet za předpokladu, že se tak stane v rozporu s rozhodnutími, která jsou tomuto úkonu podkladem.
17. Tím bylo výše zmíněné rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 26. 3. 2021, č. j. 11342/21/5300-22444-713021, kterým byl žalobci přiznán vyšší úrok ze zadržného nadměrného odpočtu. Částku představující rozdíl mezi úrokem přiznaným odvoláním napadenými rozhodnutími a úrokem přiznaným odvolacím rozhodnutím správce daně připsal na osobní daňový účet žalobce k datu právní moci odvolacího rozhodnutí, tedy 29. 3. 2021. Tyto skutečnosti mezi stranami nejsou sporné. Předmětem sporu je, zda takový postup správce daně byl v souladu s § 149 odst. 4 daňového řádu. Odvolací rozhodnutí se k této otázce nevyjadřuje, je třeba přihlídnout také k právní úpravě samotného úroku ze zadržného nadměrného rozpočtu a jeho předepisování.
18. Podle § 254a odst. 4 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020 „[s]právce daně předeepsá úrok z daňového odpočtu na osobní daňový účet do 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí o stanovení daňového odpočtu. Vznikne-li tak vratitelný přeplatek, vrátí jej současně s vrácením daňového odpočtu.“
19. Zákon č. 283/2020 Sb., kterým se mění daňový řád a další související zákony, v přechodných ustanoveních v čl. II v bodu 11 stanovuje úrok podle daňového řádu ve znění účinném před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, u něhož ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona trvají podmínky pro jeho vznik se uplatní do dne předcházejícího dni nabytí účinnosti tohoto zákona. Ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona se na tento úrok uplatní daňový řád ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Dále dle bodu 12. platí, že na řízení a jiné postupy související s uplatněním úroků podle daňového řádu ve znění účinném před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použije daňový řád ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.
20. S účinností od 1. 1. 2021 daňový řád již výše citované ustanovení neobsahuje. Dle důvodové zprávy k zákonu č. 283/2020 Sb., kterým se mění daňový řád, se tak stalo s ohledem na nová společná ustanovení (§ 251a, § 251c a § 251d daňového řádu). Ustanovení § 251c odst. 3 daňového řádu stanovuje, že „[ú]rok hrazený správcem daně, u kterého pominuly podmínky pro jeho vznik, předeepsá správce daně do evidence daní.“ Lhůtu pro předpis úroku daňový řád ve znění účinném od 1. 1. 2021 na rozdíl od právní úpravy účinné do 31. 12. 2020 nestanoví. Dle citované důvodové zprávy tak má správce daně učinit následně po skončení období, během něhož vznikaly úroky, tedy poté, co je jejich souhrnná výše postavena najisto.

21. Správce daně bezpochyby nemůže otálet s předsáním úroku po neomezeně dlouhou dobu. V nyní projednávaném případě však nastaly takové okolnosti, které postup správce daně předurčily. Výše přiznaného úroku byla postavena najisto až rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 26. 3. 2021, č. j. 11342/21/5300-22444-713021. Právě až na základě tohoto rozhodnutí tak byl správce daně oprávněn a povinen postupovat podle účinné právní úpravy a předsat na osobní daňový účet žalobce příslušnou částku úroku ze zadržného nadměrného odpočtu daně. Na otázku, zda žalovaný postupoval nezákonně, pokud přiznané úroky předsal na osobní daňový účet žalobce ke dni 29. 3. 2021, tedy ke dni právní moci podkladového rozhodnutí, je proto nutno odpovědět negativně.
22. Za nezákonně by bylo nutné označit jednání správce daně, který by přiznaný úrok předsal na osobní daňový účet žalobce po lhůtě stanovené zákonem. To se však v projednávaném případě nestalo. Žalovaný postupoval v souladu s § 149 odst. 4 ve spojení s § 251c odst. 3 daňového řádu, jestliže rozdíl úroků ze zadržného nadměrného odpočtu na dani z přidané hodnoty mezi odvoláním napadenými rozhodnutími a odvolacím rozhodnutím předsal na osobní daňový účet žalobce ke dni právní moci podkladového rozhodnutí, tedy ke dni, ve kterém byla výše úroku jistá.
23. Pro nyní projednávanou věc není rozhodné, zda měl žalovaný přiznaný úrok předsat na osobní daňový účet žalobce konkrétně ke dni právní moci podkladového rozhodnutí. Žalobce požaduje předsání přiznaného úroku k datům, ke kterým výše úroku přiznaná odvolacím rozhodnutím nebyla postavena najisto. Pro takový požadavek v době vydání podkladového rozhodnutí nebyl zákonný důvod.
24. Z výše uvedených důvodů také není důvodný návrh žalobce, aby soud přikázal žalovanému, aby osobní daňový účet žalobce opravil tak, že částky úroků ze zadržných nadměrných odpočtů budou připsány na osobní daňový účet žalobce dle původních dat splatnosti.
25. Závěrem lze souhlasit se žalobcem, že není vhodné, aby správce daně předsával částky na osobní daňový účet žalobce pokaždé k jinému datu, nezmění-li se v mezidobí příslušná právní úprava, v této konkrétní věci však postup žalovaného nelze označit za nezákonný zásah. K předsání úroku dle rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 28. 1. 2022, č. j. 3668/22/5300-2244-712021, odkazuje soud na řízení vedené pod sp. zn. 31 Af 23/2022.
26. Krajský soud souhlasí se žalobcem také v tom, že § 254a daňového řádu ve znění od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2017 byl pro rozpor s čl. 183 Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty neaplikovatelné již od počátku, nikoli až vydáním rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2020, č. j. 1 Afs 44/2019-47, ve věci ENERGY TRADING a.s. To však na vyslovených závěrech nic nemění, neboť právě na základě neaplikovatelnosti § 254a daňového řádu ve znění od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2017 Odvolací finanční ředitelství odvolacím rozhodnutím změnilo prvostupňová rozhodnutí a výši přiznaného úroku zvýšilo, čímž dorovnálo částku, která žalobci na úroku náležela.

II. Úrok z prodlení a exekuční náklady

27. V důsledku výše popsaného postupu správce daně dle žalobce vykazoval jeho osobní daňový účet od 7. 6. 2019 nedoplatek na dani. Žalovaný tak dle názoru žalobce jeho osobní daňový účet v období od 28. 6. 2019 do 29. 3. 2021 (včetně) nezákonně zatížil částkami úroků z prodlení z nedoplatku na dani počítaných za období od 7. 6. 2019 a částkou exekučních nákladů odepsanou z osobního daňového účtu žalobce dne 25. 7. 2019.

28. Žalobce nezpochybňuje právní základ účtování úroků z prodlení a exekučních nákladů. Svou argumentací míří proti postupu správce daně, který tyto částky nepřipsal na osobní daňový účet žalobce se zpětnou účinností, resp. zpětně ke dřívějšímu datu, po tom, co Odvolací finanční ředitelství rozhodlo o nároku žalobce na vyšší úrok ze zadrženého nadměrného odpočtu.
29. Jak bylo uvedeno výše, postup správce daně, který na osobní daňový účet žalobce předepsal částky přiznaných úroků ze zadrženého nadměrného odpočtu ke dni právní moci podkladového rozhodnutí, nelze označit za nezákonný. Z téhož důvodu pak nelze za nezákonný považovat ani postup správce daně, který žalobci účtoval úrok z prodlení z nedoplatku na dani, neboť v době účtování úroků z prodlení postupoval dle aktuálního stavu osobního daňového účtu žalobce.
30. Žalobci byla za zdaňovací období prosinec 2014 vyměřená daň, jejíž splatnost nastala v souladu s daňovým řádem ke dni 7. 6. 2019. Správce daně z moci úřední převedl přeplatek na dani z příjmů fyzických osob na část nedoplatku na dani z přidané hodnoty se dnem splatnosti 4. 7. 2019. Od tohoto data osobní daňový účet žalobce stále vykazoval nedoplatek, byť v nižší výši, a to až do předepsání úroku ze zadrženého nadměrného odpočtu dle již výše uvedeného rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 26. 3. 2021, č. j. 11342/21/5300-22444-713021.
31. Vykazoval-li osobní daňový účet žalobce nedoplatek a žalobce daň neuhradil, nemohlo pro něj být překvapivé, že správce daně přistoupil k účtování úroku z prodlení, neboť takový postup vyplývá z § 252 daňového řádu. Stejně tak exekuční náklady žalobci vznikly v důsledku jeho pasivity s uhrazením dlužných částek. Žalobce v tomto smyslu spatřuje zásah správce daně v tom, že po přiznání vyšší částky úroku ze zadrženého nadměrného odpočtu nepředepsal úroky z prodlení a náklady exekuce zpět na osobní daňový účet žalobce. Pro takový postup však správce daně nedisponoval zákonným podkladem. Úroky z prodlení a náklady exekuce se navíc odvíjely od vyměřené daně za zdaňovací období prosinec 2014, jejíž zákonnost byla přezkoumána zdejším soudem pod sp. zn. 29 Af 61/2019 a Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 8 Afs 201/2021, nikoli od předepsání úroku ze zadrženého nadměrného odpočtu daně. Nelze přisvědčit argumentaci žalobce, že počítal s tím, že mu Odvolací finanční ředitelství přizná vyšší úrok ze zadrženého nadměrného odpočtu, a tedy že jeho osobní daňový účet bude vykazovat přeplatek, jenž bude použit na úhradu nedoplatku daně za zdaňovací období prosinec 2014. Pokud by žalobce daň vyměřenou za zdaňovací období prosinec 2014 uhradil, nevznikly by mu další jím namítané náklady. Vznikla-li by žalobci přesto v důsledku nesprávného postupu správce daně vyčíslitelná škoda, mohl by se jí domáhat na základě zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.
32. K vratitelnému přeplatku závěrem krajský soud shodně jako sám žalobce odkazuje na řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 31 Af 39/2022.

V. Shrnutí, náklady řízení a soudní poplatek

33. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že postup žalovaného nepředstavoval nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. Soud proto žalobu podle § 87 odst. 3 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítnul.
34. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovaný měl v řízení plný úspěch, ale v souvislosti s tímto řízením mu žádné náklady nad rámec jeho administrativní činnosti nevznikly, a proto krajský soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

35. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 29. 10. 2021 se žalobce původně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2021, č. j. 1612472/21/3310-50521-803020. Současně se žalobou nezaplatil soudní poplatek. Krajský soud jej proto usnesením ze dne 12. 11. 2021, č. j. 31 Af 71/2021-38, vyzval k zaplacení soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, který podle položky 18 bod 2. písm. a) Sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, činí částku 3 000 Kč. Žalobce soudní poplatek uhradil. Podáním ze dne 20. 9. 2023 žalobce žalobu změnil a domáhal se ochrany před nezákonným zásahem žalovaného. Soudní poplatek za žalobu na ochranu před nezákonným zásahem činí podle položky 18 bod 2. písm. d) Sazebníku soudních poplatků částku 2 000 Kč. Podle § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích „[s]oud vrátí poplatek z účtu soudu, jestliže jej zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen. Bylo-li na poplatku zapláceno více, než činila poplatková povinnost, vrátí soud přeplatek.“ Vzhledem k tomu, že žalobce uhradil soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a jeho poplatková povinnost činila 2 000 Kč, rozhodl soud tak, jak je uvedeno ve výroku IV. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 15. prosince 2023

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu